

YLÄSÄLI

4 2009 Tervehdys Tukholman Suomalaiselta Adventtiseurakunnalta

N:o 4 - 2009

YLÄSALI

Tukholman suomalaisen
adventtiseurakunnan
uutis- ja yhteyslehti

Lähetetään maksutta suomen-
kielisille seurakuntalaisille ja
muille sanomasta kiinnostu-
neille Ruotsissa ja tilauksesta
ulkomaille

Osoite:

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes gata 25 3 tr
111 22 Stockholm

Puhelin:

08-21 66 74

Pankkiyhteys:

Stockholms Finska
Adventförsamling
Plusgiro nr 19 46 61 - 5

Toimittajat:

Sinikka Mäkipvierikko
Aram Mäkipvierikko

Toimituskunnassa myös:

Ari Laitinen, Täby
08-756 80 48
ari.laitinen@spray.se

Vieno Piironen, Bålsta
0171-534 02

Riikka Jääskeläinen
riikkajaa@hotmail.com

Taitto:

Falco Profil, Sigtuna
08-592 500 66
falcoprofil@bredband.net

Kansikuva:

Sinikka Mäkipvierikko

Sähköposti:

falcoprofil@bredband.net

Tukholman suomalaisen
adventtiseurakunnan
kotisivu:

www.ylasali.se

YLÄSALI – avoin foorumi kysyjille, etsijöille. Toimituksella on oikeus tarkistaa kieliasu ja tarvittaessa muokata/lyhentää tekstiä. Julkaistu aineisto ei välttämättä edusta toimituksen tai seurakunnan virallista kantaa. Kirjoitukset voi lähettää postitse tai sähköpostina. Osoitteenmuutokset, tilaukset, peruutukset kirjallisesti tai kotisivulla olevalla kaavakkeella.

Edellinen KILPAILU YS 2009-3

Kysymme: Löydätkö Raamatusta nykyisen aivotutkimuksen suosittelemia onnen avaimia: a) anteeksianto b) suuntautuminen eteenpäin sen sijaan että hautoo menneitä pettymyksiä, c) kiitollisuus, d) toiminta toisten hyväksi. Toimitukseen tuli mm. teksti: a) Matt 6:12, b) Fil. 3:13-15, 17, c) 1 Tess. 5:18, d) Matt. 28:19-20. Löydät varmaan paljon lisää. Onniteltu voittajalle, *Ilmi Viljalehdolle!*

Uusi KILPAILU YS 2009-4

Kaikkien aikojen suurin ilmastokokous Kööpenhaminassa joulukuussa 2009 sai Raamatun ikivanhat elämäntapaohjeet tuntumaan moderneilta kestävä kehityksen ehdoilta. Mm. kasvisruokavalio säästäisi maapalloa suurelta kuormitukselta. World Watch-instituutin mukaan ”ainakin puolet kasvihuonepäästöistä aiheutuu liha- ja siipikarjan tuotannosta” (*Helsingin sanomat*, nettiversio, 20.11.2009). Jumala tähtää neuvoillaan aina koko luomakunnan hyvinvointiin.

Etelä-Espanjaa koetteli 1990-luvun alkupuolella ankara kuivuus. Kun sitä oli jatkunut kolme vuotta, Andalusian piispat alkoivat vuonna 1995 ruokoilla sadetta. Se tuli alkuvuodesta 1996, toista vuotta esirukousten aloittamisesta (*Focus* 15.7.1996). Raamatun ”ilmastoprofeetta” pystyi vaikuttamaan ilmastoon lyhyemmällä viiveellä.

Kysymme: a) Kuka tämä ilmastoprofeetta oli? b) Mitä hän sai aikaan? c) Miten? Perustele vastauksesi Raamatulla! Vastaa **28.2.2010 mennessä:** YLÄSALI-lehti, Tukholman Suomalainen Adventtiseurakunta, Olof Palmes gata 25, 3 tr, 111 22 Stockholm. Sähköposti: falcoprofil@bredband.net

Kestävä kehityksen lehmä? Ei metaanikaasuja – mutta ei myöskään, maitoa, voita, juustoa, kermaa, viiliä, maitosuklaata, nahkakengiä, takkeja, hankkoja, kintaita, vöitä, laukkuja, sohvia...

KUVA: S. MÄKIPVIERIKKO

KUVA: S. MÄKIWERKKO

Kenelle kelloit soivat?

Lucian päivänä 13.12.2009 kirkonkelloit soivat kautta maailman ilmastouhan vuoksi. Soiko adventtikelloissa uhan vai toivon ääni?

Hyvä Lukija! Tässä yhtenä aamuna Ruotsin televisiossa haastateltiin maan arkkipiispaa, joka osallistui Kööpenhaminan ympäristökokoukseen. Hän ilmoitti, että seuraavana päivänä (13.12.2009) tultaisiin soittamaan kirkonkelloja 350 kertaa ympäri avaran maailman alkaen Fidjisaarilta aina meidän leveysasteillimme asti. Tämä siksi, että ihmiset ymmärtäisivät ja muistaisivat, miten tärkeää ympäristönsuojelu on.

Ja tärkeähän se todella onkin. Tai vaan Luoja osoitti ihmisen luotuaan, miten tämän tulisi vallita kaikkea elollista maan päällä (1 Moos. 1:28). Emme ole vallinneet oikein. Olemme itsevaltiaasti käyttäneet maata väärin. Jos olisimme noudattaneet Luojan sanomaa, ei ympäristökongresseja tarvittaisi.

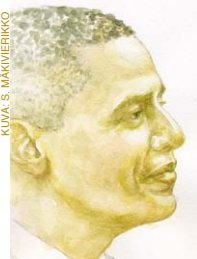
Näihin aikoihin vuodesta maapallolla kaikuivat myös toisenlaiset kelloit: ihmiset valmistautuvat suureen juhla-aikaan,

jouluuun. Eräässä laulussa sanotaan: ”Kuuletko kuisketta adventtikelloin? Ylitse metsien, niittyin ja pelloin kiirivi hymni tää taivaallinen: Kristus jo saapuva on.” On suurenmoista, jos pysähdytään sen edessä, että Hän, joka kerran loi maailman, saapui tämän maan päälle seimen lapsena. Mutta ”odottajakansana” – kertoohan nimmekkin, että olemme odottajia –, meidän tulisi antaa kellojen kaiuttaa toisenlaista sanomaa: Nyt ei saavu enää seimen lapsi, vaan Kunnian Kuningas. Hän, joka kerran rakkaudesta ihmiseen tuli ristinkuolemansa kautta antamaan jokaiselle mahdollisuuden saada ikuisen elämän, on saapuva pian takaisin. Psalmi 24 julistaa: ”Kohotkaa korkeiksi portit, avartukaa ikaikaiset ovet! Kirkkauden Kuningas tulee. Kuka on kirkkauden kuningas? Hän on Herra, väkevä ja voimallinen, Hän on Herra voiton sankari. Kuka on kirkkauden Kuningas? Kirkkauden kuningas on Herra Sebaot!” Tämä Kuningas kaipaa kosketusta, henkilökohtaista suhdetta, rakastamiensa ihmisten kanssa. Tämän sanoman tulisi juuri nyt kiiriä ympäri avaran maailman.

Saakoon tärkeä viestimme tänä juhla-aikana olla se, että Hän joka kerran syntyi seimen lapsena, on tuleva pian takaisin. ”Pian matkanne päätyvi, lyhyt on tie, Ylkä jo perille vie”.

Siunattua adventtiaikaa, joka ei lopu jouluuun, vaan jatkuu Kunnian Kuningaan tuloon asti.

Adventtiterveisin *Eeva-Liisa Vihermä*

KUVA: S. MÄKIWERKKO

Rauhanruhtinas Nobelin rauhanpalkinnon 2009 jaon kiitospuheessa oli uutta se, että palkittu puolusti myös sotaa. Kööpenhaminan ilmastokokouksesta taas raportoitiin: ”Ei mitään uutta Obamalta” (*Svenska Dagbladet* 18.12.2009). Tähän ”rauhanruhtinaaseen” kohdistuu ilmeisen messiaanisia odotuksia, kun pettymys purkautui sanoihin: ”Ei edes Obama...” Hänen siis olisi pitänyt saada Kiinat ja Intiat ja kaikki maailman maat lakkaamaan puhaltamasta yhteenkään hiileen, ettei maapallon lämpötila nousisi kahta astetta enempiä.

—SM

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

Onko syytä kiittää?

Kirjalöytö

Tämä ei varsinaisesti ole mikään joulukertomus. Kuitenkin se tavallaan sai alkunsa joulun aikaan kauan, kauan sitten. Olin silloin noin kuusivuotias. Koko perhe oli matkalla joulun viettoon isäni kotiin Laatokan rannalla sijaitsevaan pikkukaupunkiin. Junalla sinne mentiin. Viipurissa oli junanvaihto. Meitä oli tuolloin neljä henkilöä, isä, äiti, pikkusisareni ja minä. Lukija ymmärtänee, että ajankohta oli ennen sotia.

Viivyimme isovanhempieni luona useampia päiviä. Jouluaatto oli jo vietetty. Kun minulla ei ollut mitään tekemistä, kuljeskelin isossa talossa yksikseni huoneesta toiseen. Eräässä huoneessa oli salaperäisen näköinen kirjoituspöytä. Vetelin auki pöydän laatikoita ja hupsis – löysin eräästä laatikosta pinkan vanhoja, kuluneita kirjoja, jotka lähemmin tutkittuani osoittautuivat lasten- ja nuorten- kirjoiksi. Olin jo oppinut lukemaan ja koska kotonani ei ollut erityisiä lastenkirjoja, niin tuo kirjapino veti minua puoleensa kuin magneetti. Kirjojen kunnosta arvelin, että ne olivat talon oman väen puolesta loppuun luetut. Niinpä poimin kirjojen joukosta muutamia ja ujutin ne meidän matkalaukkuumme.

Kotiin palattuamme kiirehdin tilaisuuden tultua selailemaan näitä kirjoja. Löysin niistä monenlaisia kiinnostavia lukuja. Erään kirjan kannessa oli teksti, joka selitti teoksen sisältävän lukemisia ”kansan lasten alkeisopetuksen tarpeek-

si”. Siispä kirja oli tarkoitettu juuri minun kaltaisille. Myöhemmin vuosina ymmärsin, että kertomusten korkea moraalinen ja kristillinen sävy oli minulle hyväksi opiksi kehittämään omaa lukemisen eettistä makua.

Tuosta joulumatkasta meni pari, kolme vuotta. Sitten syttyi sota – talvisota. Karjala ja myös tuo pikkukaupunki jäi

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

valloittajan haltuun. Syttyi uusi sota – jatkosota. Pikkukaupunki valloitettiin takaisin. Isovanhempani, jotka olivat olleet evakossa, palasivat omille kotikonnuilleen, mutta huomasivat asuinrakennuksen palaneen. Onneksi tiilinavetta oli säästynyt, joten he pystyivät järjestämään tilapäisen kotinsa siihen, kunnes tuli toinen evakkoreissu.

Asuinrakennuksen mukana oli myös tuo kirjoituspöytä kirjoineen palanut tuhaksi. Mitä tämä merkitsi minun pikkurikokseen nähden. Kuullessani tuosta onnettomuudesta pikkupojan mieleen tuli ikään kuin helpotus, että olin pelastanut jotakin arvokasta sodan tuhoista ja täten saanut jonkinlaisen vapautuksen pikku ”synnistäni”. Todellakin, nuo kirjat olivat minulle hyvin arvokkaita lukemistoja ennen kouluun menoani, joka tapahtui syksyllä 1938. Luin niitä vielä pitkään kouluajanani ja myöhemminkin.

Haluan tässä lyhennettynä kertoa erään tarinan, jotta lukija saa käsityksen kirjojen laadusta ja tyylistä. Kertomuksen nimi kirjassa on sama kuin tämän kirjoituksen: ”Onko syytä kiittää?”.

KUVA: S. MAKIVIERIKKO

Onko syytä kiittää? Kertomuksen päähenkilöt ovat Risto-poika ja hänen äitinsä, jotka istuvat ruokapöydän ääressä ja ovat juuri lopettamassa ateriansa.

KUVA: S. MAKIVIERIKKO

Risto oli kovalla kiireellä jättämässä ruokapöydän ja menossa ulos. Hän jo ehti ottaa lakkinsakin, kun äiti pysäytti hänet. ”Eikö sinulla ole mitään sanottavaa, kun lähdet ruokapöydästä?” ”Kiitoksia!” sanoi Risto mutisten ja oli jo ulko-ovelle menossa.

”Äläpäs pidä kiirettä! Sinun pitää kiittää kunnolla. Jutellaanpas vähän. Sillä aikaa ompelen kiinni lakkisi lipan, kun näyttää ratkenneen irti. Saamme nähdä, onko sinulla syytä kiittää ruuastasi.”

Risto tuli, ja äiti istui ompelemaan lippaa. ”Puhutaanpas nyt vain leivästä! Oletko milloinkaan ajatellut, kuinka paljon on työtä tehtävä, ennen kuin se on valmiina syötäväksi.”

Risto mietti asiaa. Sitten hän puhui jotakin leipomisesta ja paistamisesta. ”Onhan siinäkin jo monenlaista työtä ja puuhaa, senhän sinä olet kotona nähnyt. Mutta ennen paistamista on täytynyt tehdä uuni, ja uunin lämmitystä varten on hankittava puita, mikä kysyy työtä ja vaivaa.”

Sitten keskustelu jatkui siitä, miten paljon on työtä tehtävä, että saataisiin jauhoja leivontaan. Risto oli käynyt isän

kanssa myllyssä. Hän tiesi siis, mitä jyvien jauhattaminen vaati. ”No, onkohan mylly sitten ilman työtä ja vaivaa valmiiksi saatu?” Riston oli myönnettävä, että myllyn rakentaminen on varmaankin pitkäallinen, vaivalloinen ja taitoakin vaativa tehtävä.

”No, puhutaanpas siitäkin, mitä on tehty, ennen kuin on saatu jyviä, joita myllyssä jauhetaan”, äiti sanoi.

Risto oli nähnyt viljaa puitavan riihesä ja hän oli ollut pellolla, kun viljaa oli leikattu. Nekin hän myönsi olevan monivaiheisia töitä. Hän huomasi, että riihikin oli täytynyt rakentaa leivän vuoksi. ”Mutta tässäpä sitten onkin leivän hankinnan alkupää.” Hän tarkoitti leikkuuta. ”Kylläpä erehdyt pahasti! Luuletko, että vilja kasvaa maahan itsestään?” Risto riensi korjaamaan erehdystään. ”Minä tarkoitin vain, ettei sinä kesänä ruis mitään muuta työtä vaadi”, johon äiti muistutti, että edellisenä kesänä kylläkin ja jo sitäkin ennen.

Äiti kertoi, että pellon muokkaaminen ja lannoittaminen vaatii paljon työtä ja että touko-aika oli maanviljelijän raskain

KUVA: S. MAKIVIERIKKO

ja kiireisin aika. ”Mutta nyt olemme kuitenkin päässeet siihen, mistä työ leivän hankkimiseksi on alkanut”, sanoi Risto. Hän aikoi ottaa lakkinsa ja mennä ulos.

”Kyllä vain”, äiti vastasi, ”jos emme tahdo puhua siemenestä, joka peltoon kylvetään, emmekä hevosista ja monenlaisista työkaluista, joita pellon muokkaamisessa tarvitaan. Emmekä ole pu-

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

Lepikon torppa. Presidentti Urho Kekkosen syntymäkoti Pielavedellä.

”Tämä on Lepikon torppa, minun kotini. Niillä eväillä, jotka olen saanut kodistani, vanhemmiltani ja heidän ystäviltään, sekä elämänympäristöstäni vuosisadan alussa, olen elämässäni selvinnyt.”

– Urho Kekkonen
(3.9.1900-31.8.1986)

huneet siitäkään, kuinka maa on pelloksi raivattu. Onhan se ensin voinut olla hyvinkin metsäinen, kivinen tai vetinen.”

”Kysyn nyt sinulta: Eikö ole mielestäsi syytä iloisesti kiittää ruuasta, koska jo leivänkin hankkimiseksi on niin paljon työtä tehty?” ”On kyllä”, vastasi Risto ja aikoi taas lähteä.

”Maltahan vielä! Luuletko, että ihminen, joka tekee työtä leipää saadakseen, saa viljan kasvamaan oman mielensä mukaan? Voiko hän käskää pilvet satamaan, auringon lämmittämään ja tuulet puhaltamaan juuri sillä tavalla kuin viljan kasvamiselle kulloinkin on tarpeellista?”

”En sitä luule”, sanoi Risto. ”Se on Jumalan vallassa.”

KUVAT: S. MÄKIVIERIKKO

Tässä uunissa valmistettuja eväitä Kekkonen söi elämänsä ensimmäiset kuusi vuotta.

Lepikon torpasta isän työ vei Kekkosten perheen Kuopioon 1906, sieltä edelleen Lapinlahdelle, Iisalmeen ja 1911 Kajaaniin. Suomen tasavallan presidenttinä Urho Kaleva Kekkonen toimi vuosina 1956-1982.

”Niin on”, lisäsi äiti. ”Se on kaikkivaltiaan Jumalan, taivaallisen Isämme hyvyttä. Ja hänen hyvyttänsä on sekin, että meillä on voimia tehdä työtä. Ja jokainen rehellinen ihminen, joka tuntee hyvyttä nauttivansa, tunnustaa sen myös kiittämällä niitä, joiden hyvyttä hän nauttii.”

Risto sai lakkinsa ja meni ulos. Mutta siitä alkaen hän osasi aterialta päästessään iloisesti sanoa kiitoksen sekä Jumalalle että vanhemmillensa.

Lukijaa hymyilyttäneen kertomuksen vähän lapsellinen luonne. Tänänhän leipä ostetaan marketista. Mutta silti leipä syntyy tuolla tavalla. Erona on vain se, että leipä tuotetaan koneilla eikä käsi-työnä.

Kertomus on kirjoitettu 1900-luvun alkupuolella, jolloin leivän valmistus tapahtui kerrottuun tapaan. Mutta oli pa leipä tai mikä ruoka tahansa valmistettu käsin tai koneella, se on maan hedelmä, ja meidän on oltava kiitollisia Luojalta ja iloiten nautittava siitä. Se, että saamme joka-päiväisen leipämme, on ”Jumalan vallassa”, niin kuin kertomuksen Risto-poika sanoi.
– *Eero Toivonen*

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

Kauhistelemme, miten julmasti pakanallisissa epäjumalanpalvelusrituaaleissa uhrattiin lapsia. Onko aikamme sen armollisempi?

Elämän eväitä 2000-luvulla

”Suomi armas synnyinmaa” /per vuosi

3000 sikiötä vaarantuu raskauden aikana äidin päihdeongelmien vuoksi
600-1000 heistä vammautuu
10 207 lasta huostaanotetaan
16 059 lasta sijoitettu kodin ulkopuolelle
62 485 asiakasta lastensuojelun avohuollossa
150 000 lasta köyhyysrajan alapuolella
200 000 lasta kohtaa perheväkivaltaa

Lähde: Internet/IltaSanomat 17.2.2009

Entä Ruotsi?

Etenkin lasten ja nuorten psykosomaattiset sairaudet, itsetuhoinen käyttäytyminen, syömishäiriöt ynnä muut psyykkiset ongelmat ovat lisääntyneet dramaattisesti. Näin korkeasta elintasosta huolimatta. Huonovointisuudelle etsitäänkin uusia selitysmalleja, kun raha sinällään ei ratkaise: suhteellinen köyhyys, sosiaalinen pääoma, statusoireyhtymä. Asiat voivat olla vaikka kuinka hyvin, mutta jos toisella on vielä paremmin, koetaan vertailuahdistusta, ”reference anxiety” (kansankielellä kateus?). Lapsia sosiaalisemotionaaliseen vammautumiseen altistavat erityisesti vanhempien toistuvat avioerot ja pysyvien aikuissuhteiden puute.

–SM

Lähteet: *Läkartidningen* 21.6.2007, *Svenska Dagbladet* 26.11.2009

*”Minä julistan tuleville polville kätesi mahtia ja tekojesi suuruutta.”
(Ps. 71:18)*

KUVA: ESKO MAKIVIERIKKO

Isovanhempien muistolle

Isovanhempain luokse kun matkata sain, tulin maailmaan outoon ja uuteen. Kun kaupunki oli takanain, silloin, elämään uuteen oppiessain, sain myös tottua hiljaisuuteen.

Isovanhempain hoivissa varttuessain opin tekemään raskasta työtä. Kun iltaisin istuin tuvassaan, siellä keskellä laajan korpimaan oli turvaisaa odottaa yötä.

Isoisäni raivasi metsästä maan, mikä perheelle leivän voi antaa. Hän kuokki ja kaivoi voimalla, ja raskaan raadannan palkkana pellot yhäti satoa kantaa.

Isoäitini lauluja kuunnelllessain tunsin ihanaa, suloista rauhaa. Hän köyhä ja vanha oli vain, mutta arvokkaan aarteen hältä sain: halun samoja lauluja laulaa.

Isoäitini lauleli Jeesuksesta, joka ristillä kuoleman voitti. Hän luoksemme tuli taivaastaan meitä harhautuneita auttamaan. Silloin yöhömmä kirkkaus koitti.

Isoäitini laulut ja rukoukset, jäivät mieleeni vanhuuteen asti. Ne soivat vieläkin rinnassain, niitä laulan iltaisin vuoteellain, niiden sävelet soi siunaavasti.

Teuvo Pärlesten

KUVA: S. MAKIVIERIKKO

Leipää kivistä

Kuka teistä on se isä, joka antaa pojalleen kiven, kun tämä pyytää leipää? Aivan huono ei sellainenkaan isä ole: kaivannaisteollisuus työllistää Suomessa 36 000 henkilöä ja noin 200 000 on siitä tavalla tai toisella riippuvaisia. Suomen kiviaines on korkealaatuista raaka-ainetta. Erityisesti rakennus- ja luonnonkiviteollisuuden kehitysmahdollisuudet ovat hyvät. Luomalla suhteita esimerkiksi Aasian kasvaville rakennusmarkkinoille ja kehittämällä kotimaista huipputeknologiaa yhä useampi tulee myös ”pet-tuleivän maassa” Kainuussa elämään kivistä.

– Tulevaisuus on kaivannaisalan tuotteissa, sanoo Suomen Kivikeskuksen toimitusjohtaja Ilkka Nykänen.*

Meidänkin tulevaisuutemme on kivessä – Kivessä, jonka rakentajat hylkäsivät, Kalliossa, jolle rakennettu kestää, Kivessä, joka on korkealaatuista, taivaasta tullutta, elämää antavaa leipää (Joh. 6:33, 35). ”Älkää tavoitelko katoavaa ruokaa, vaan katoamatonta, sitä, joka antaa ikuisen elämän. Sitä teille antaa Ihmisen Poika, sillä Isä, Jumala itse, on merkinnyt hänet sinetillään” (Joh. 6: 27).

– SM

Poraudu Kallioon, joka on ikuisempi ja lujempi kuin Fennoskandian kilpi Suomen kamaralla!

KUVA: S. MAKIVIERIKKO

*) Lähde: *Kainuun sanomat*, nettiversio 16.9.2009).

Hjälpaktion 90

Onnittelut veteraanikeräykselle!

Ja kiitokset kerääjäveteraaneille!

Paul Sundqvist (92) on syksyn 2009 aikana ”korjannut satoa” yli 55 000 kr. **Lennart Norlin** (täyttää pian 80) aloitti jo kevätkaudella, ja tulos ylittää tiettävästi 80 000 kr. Nämä Tukholman ruotsalaisen seurakunnan ”kilpaveikot” osoittavat, miten runsaasti vielä vanhanakin voi hedelmää tuottaa.

”Myös meihin kuuluvien on opittava tarpeen vaatiessa tekemään hyvää, muuten heidän uskonsa jää hedelmättömäksi” (Tit. 3.14)

”Satoa on paljon, mutta sadonkorjaajia vähän” (Luuk. 10:2). Kuinkahan paljon satoa jää historian aikana korjaamatta?

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

Löysikö kirjoittaja kenties Jeesuksen suksenjäljet Kainuun korvessa, kun sinne hiihti evankeliumia saarnaamaan?

Jeesuksen jalanjäljet

Olen tänään niin onnellinen.
Olen löytänyt Jeesuksen jalanjäljet.
Ajattelin, että löytäisin ne
Jerusalemin kaduilta.
Sinnenhän niin monet
lähtevät niitä etsimään.
En päässyt Jerusalemiin
koska matka sinne on liian pitkä.

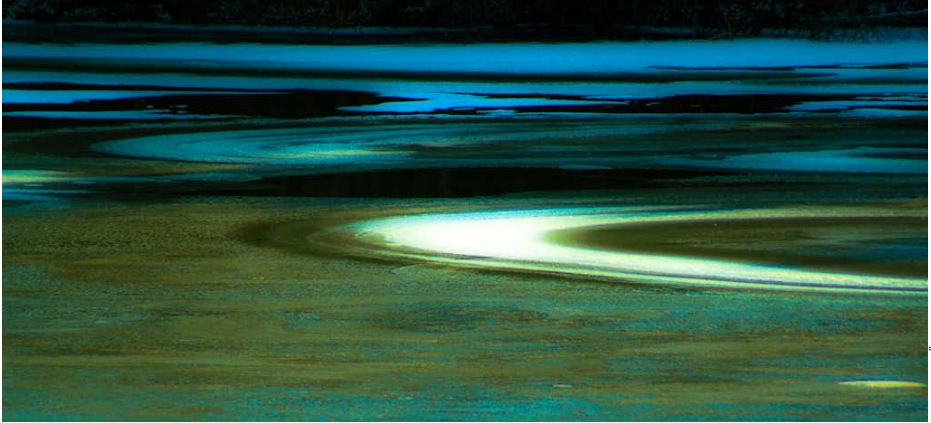
Ehkä löytäisin ne kirkon alttarilta,
jossa julistetaan
Jeesuksen sovituskoulemaa.
En päässyt kirkkoon,
koska sairas ystäväni
tarvitsee minua.

Jeesuksen jalanjäljet löytyivät
kodin lattialta,
naapurin pihalta,
pohjolan lumiselta tieltä,
Intian onnettomuusalueilta,
Etiopian nälkäänäkevien leiristä.

Ne löytyvät kaikkialta,
missä liikkuu ihmisiä,
joiden sydämissä palaa
Jumalan rakkaus,
joka pakottaa rakkaudentekoihin,
antamaan leipää nälkäiselle,
vesilasian janoiselle,
kuivaamaan tuskanhien kärsivältä,
hymyilemään ja lohduttamaan,
viemään ilosanomaa Jeesuksesta,
olemaan ihminen ihmiselle.

– *Hertta Osola*

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

KUVA: S. MAKVIERIKKO

Minä tulin – tuletko sinä?

Minä tulin – tuhansien valovuosien takaa, miljoonien maailmojen perältä. Olimme yhdessä Isän kanssa päättäneet tämän jo kauan sitten, kun kaikki olennot maailmankaikkeudessa vielä palvelivat minua, tottelivat jokaista neuvoani. Teimme tämän päätöksen yhteisessä neuvottelussamme, jossa ei ollut mukana ketään muita – vain me kaksi – Isä ja Poika.

Päätös ei ollut helppo Isälle. Luopuisiko hän ainoasta pojastaan ja antaisi hänet alttiiksi kaikkien ihmisten syntien tähden? Isäni mietti kauan. Sitten hän sanoi, ettei ole ketään toista, joka voisi sen tehdä. Ottaisitko sinä, minun rakas Poikani, tämän tehtävän vastaan?

Pohdin asiaa. Lopulta tein päätöksen: Olen valmis, Isä. Menen kertomaan kaikille, millainen Jumala, millainen Isä heillä on.

Minä tulin

Tulin kertomaan, millainen on Isän luonne, kuinka paljon hän rakastaa luotujaan. Mutta tapahtui niin, että korkein enkeliolento nousi kapinaan taivaassa.

Hän halusi tulla korotetuksi minun paikalleni. Kun sitä ei hänelle suotu, hän ryhtyi kapinaan Jumalan hallitusta vastaan ja sai puolelleen paljon enkeleistä. Kerroimme Lusiferille, että hänen olisi lakattava vastustamasta ja alistuttava toimimaan sillä paikalla, johon hänet oli asetettu. Hän ei kuitenkaan suostunut.

Niin syttyi sota taivaassa. Ei ollut muuta mahdollisuutta kuin poistaa kappinan alkuunpanija. Hänet heitettiin enkeleineen maan päälle. Se oli hyvin surullinen päivä taivaassa.

Kun sitten Jumala oli luonut tämän maan, ensimmäinen ihmispari lähti tottelemattomuuden tielle. He ottivat varoituksista huolimatta kielletyn hedelmän. Siten synti tuli tähän maailmaan.

Synnin alkuunpanija houkutteli Eevan, ja Eeva houkutteli Adamin syömään kielletystä puusta. Näin ihminen joutui eroon Jumalasta, Luojastaan.

Olimme Isän kanssa laatineet suunnitelman, jos näin kävisi. Olin suostunut tulemaan välittäjäksi ihmisen ja Jumalan välille, koska kukaan toinen ei voinut sitä tehdä. Kerroimme Adamille

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

ja Eevalle, että he saisivat toisen mahdollisuuden. Jos he turvaavat Jeesukseen Vapahtajanaan, he pääsevät jälleen Jumalan yhteyteen.

He suostuivat tähän, ja Adam kertoi uskollisesti kaikille jälkeläisilleen, mitä oli tapahtunut. Hän kertoi, että kaikilla Adamin lapsilla oli Jeesuksen sovitus-työn kautta mahdollisuus tulla Jumalan lapsiksi ja päästä perille ikuisen elämään.

Minä tulin

Tulin tähän pimeään maailmaan, joka oli eksynyt synnin teille – joutunut petetyksi. Minä tulin, koska en voinut kestää sitä, että luomani ihmiset joutuisivat perikatoon. Synti erottaa ihmiset Jumalasta. Ei ollut muuta mahdollisuutta, kuin se, että Jumalan vertainen tuli sovittajaksi. Siksi minä tulin, siksi, että rakastan jokaista ihmistä.

Tulin siis alas maan päälle – synnyin ihmiseksi, että heillä olisi joku, joka voi sanoa: Olen kestänyt kaiken, mitä sinun ihmisenä täytyy kestää. Ymmärrän sinua, sillä olen kärsinyt kaiken, mitä sinä joudut kärsimään. Minä tulin ja kestin helvetilliset kärsimykset sinun tähtesi, ettei sinun tarvitsisi niitä kokea. Kes-

tin kaiken pilkan ja häväistyksen. Kestitin ruoskinnan. Vuodatin sydänvereni puolestasi. Minä avasin sinulle taivaan. Hintana oli korkea, mutta tein sen, koska rakastin sinua niin paljon.

Kärsin toisen kuoleman puolestasi, ettei sinun koskaan tarvitsisi sitä kokea. Voitin kuoleman kuolemalla Golgatan ristillä. Sinä voit voittaa omaksesi ikuisen elämän.

Minä tulen – tuletko sinä?

Olen pian tulossa takaisin noutamaan omani kotiin. Tahdotko tulla lapsekseni? Tahtoisin nähdä sinut vastaanottamassa minua, kun tulen. Isä ja minä olemme järjestäneet vastaanottojuhlat sinulle. Ethän halua jäädä pois? Se on oleva ihmeellinen päivä! Tule, rakas lapseni! Tule kotiin! Isä odottaa!

Veli-Matti Miettinen

**”Minä olen A ja O,
ensimmäinen ja viimeinen,
alku ja loppu”
(Ilm 22:13)**

Feliz Navidad y Próspero Año Nuevo

Joulunvietto Tyynenmeren tienoil- la Etelä-Amerikassa mahdollistui, kun perulainen ystäväni kutsui minut käymään. Ensivaikutelma pääkaupungin Liman alueesta on sekava, kutsun tätä ystävälliseksi kaaokseksi. Itse asustan Nana'n alueella, 35 km Limasta itään.

Yllättävää on, että lumi liittyy myös perulaiseen jouluun – tosin ei luonnossa, vaan jouluaiheisissa kuvissa ja vaikkapa lahjapapereissa. Kadunvarsimainoksessa vilkuttelee lumiukko (kuva alla), jollaista muuten on täältä turha etsiä.

Juliste on poliittisten vallanpitäjien tapa toivottaa kansalaisille Feliz Navidad y Próspero Año Nuevo – Hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta.

Coca Colalla on Limassa pari valtavaa kerrostalon kokoista mainosta, joissa Papa Noel (joulupukki) toivoo hyvän sanomansa, Coca Cola -juoman, viemistä kaikkeen maailmaan. Perulainen Inca Kola ei paljon huonommaksi mainonnassa jää, sekin näkyy kaikkialla.

Katolisessa maassa jouluun liittyy seiminäkymä. Tässä Nana'n postitoimiston vaatimaton seimiasetelma (kuva yllä oikealla).

En tiedä millä kulkuneuvolla perulainen joulupukki lahjojen jaon hoitaa – poron vetämä pulkka ei ole kovin käytännöll-

linen näissä rutikuivissa maisemissa. Arvelen tällaisen mototaxin soveltuvan parhaiten siihen tehtävään. Se on kolmi- pyöräinen moottoripyörä kolmelle matkustajalle – hauska, mutta täysin hengenvaarallinen ajopeli liikenteessä.

Suomalaiseen jouluun kuuluu sauna. Sauna on tuttu käsite täälläkin. Paikallisen SPA:n kyltin mukaan saunalla on suuri vaikutus ulkomuotoon. Mainos- kuvissa näkyy oikea sauna lauteineen, mutta todellisuudessa SPA-kuntokes- kuksen vitivalkoisessa saunassa on pitkä penkki, ja tuuletin jakaa sisään tulevan höyryn saunatilaan. Suihku on seinustal-

la. Lattialla olevaan astiaan voi kaataa kuumaa vettä tuoksuviene lehtien päälle. Kaiken kruunaa katossa olevat kaiuttimet ja diskovalot. En ole ennen tutustunut diskosaunaan.

Uskonnollisuus näkyy muutenkin kuin vain jouluna. Erään auton takaikkunassa näin suurikokoisen tekstin ”Jésus Christo es me salvador” – Jesus Kristus on minun pelastajani. Eräessä toisessa autossa luki: ”Jehova mi madre y mi hijos” – Jehova on minun äitini ja poikani. Ehkä auton omistaja halusi kertoa Jumalan olevan hänelle kaikki.

Julkinen liikenne sujuu pikkubusseilla, isommat bussit hoitavat kaukoliikenteen. Minibusseissa on usein joku myymässä tuotteitaan kertoen samalla suuresta köyhyydestään. Hyvinpuketunut saarnamies kertoi asiallisesti Jeesuksen saapuvan takaisin 10 vuoden päästä. Sen jälkeen häneltä saattoi ostaa makeisia. Toinen julistaja kertoi Perún epäkohdista ja poliittisen muutoksen tarpeesta. Mies lauloi kitarallaan säestäen ja sen jälkeen myi DVD-levyjä sanomansa tueksi.

Kolmas kansalainen vetosi matkustajiin, että nämä ostaisivat hänen makeisiaan. Rinnalla nukkuva pikkuvauva tehosti myyntitoimintaa.

Leivän hankkiminen on tässä köyhässä maassa useimmille kovan työn takana.

Lähellä toimivan adventtikirkon yliopiston, Universidad Peruana Unión, lukukauden päättäjaisjuhla oli joulukuun alussa. Parhaimmillaan arvelin katoksen etuosassa istuvan noin 500 vastavalmistunutta, lähinnä BA-tasoista, mutta myös MA-tutkinnon suorittanutta nuorta ja vanhempaakin opiskelijaa opettajineen. Myös muutama tohtoriksi valmistunut oli joukossa mukana. Yleisöä saattoi olla lähes kaksi tuhatta.

Yliopiston alue on kaunista ja hyvin hoidettua.

Eksoottisella lintulammella on useita isokoisia lintulajeja. Itse kävin tervehtimässä lammen ankoja.

Nana'n alueella, joka on osa Chosica'n kuntaa, on ainakin 12 adventtikirkkoa. Asuinpaikkani lähituntumassa oleva Inti-niminen kirkko vietti 16-vuotisjuhliiaan.

Sinisen mottotekstin sanoma on lohdullinen – sairautta ei enää ole. Tilavaan kirkkosaliin mahtuu nyt kesälomien alettua paremmin, mutta koulujen alkaessa maaliskuussa pidetään kirkossa kaksi peräkkäistä sapattijumalanpalvelusta.

Ilmeisesti mitään sikainfluenssapelkoa ei tässä kirkossa tunneta, sillä perjantai-illan kokouksen jälkeen oli puoli tusinaa kättelijää ulko-ovella. Seurakuntalaisista heijastuva tavaton ystävällisyys on kirjaimellisesti käsinkosketeltavaa.

Katunäkymässä Limassa huomio kiinnittyy korkean rakennuksen jättimainokseen. Siinä kristillisen Pax TV-ohjelman tuottaja kertoo kansalle:

”Jésus te ama”
(Jesus rakastaa sinua)

Jeesuksen pelastava rakkaus onkin tärkein joululahja niin latinalaisamerikkalaiselle kuin eurooppalaisellekin.

Feliz Navidad y Prospero Año Nuevo – Hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta!
Teksti ja kuvat: *Esko Mäkivierikko*

Inti-seurakunnan 16-vuotisjuhlamatto ”Sairautta ei enää ole” on perulaisillekin vielä tulevaisuutta, mutta toivo palaa sydämissä jo nyt.

*Feliz Navidad
y
Próspero Año Nuevo!*

Aika Mitä sana 'aika' pitää sisällään? On kahdenlaista aikaa: määräaikaista ja ikuista. Loputon aika, josta Raamattu kertoo, on jumalallista aikaa, joka käy yli ihmisen ymmärryksen. Meille, jotka elämme täällä planeetalla, aika on jotakin, mikä rientää hitaasti tai nopeasti, kuluu, vähenee ja viimein loppuu. Elämme siis määräaikaista aikaa.

Aika on kallista, sanotaan. Elämäämme – ainakin kristillisessä mielessä – kutsutaan armonajaksi. Se tulee jokaisen kohdalle vain kerran. Siksi se on hyvin kallisarvoista. Miten käytämme meille annetun ajan, on vakava kysymys. Toisille annetaan pitkä aika, toisille lyhyt. Ihmiset käyttävät aikansa eri tavalla: toinen vain ajallisia asioita hoidellen, toinen syventyen tutkimaan ikuisuusasioita. Ajankäytön vaihtoehtoja on monia, valinta on vapaa.

Tämä valinnanvapaus on Jumalan suuri lahja ihmisille. Miten valitset? Tee viisas valinta – ikuisuusvalinta. Sitä ei tarvitse katua, kun aika – omasi ja koko planeettamme – loppuu.

Ilmi Viljalehto (toim. lyh.)

Aikakauppiaat Greenwichin Kuninkaalisen Observatorion aikamerkkitoiminta aikapussin välityksellä alkoi v. 1833. Aikajakelun aloitti 1836 John Belville. Tämän kuoltua Belvillen leski, Maria, jatkoi ”bisnestä” vuodesta 1856: hän haki taskukelloonsa tarkan ajan Greenwichistä ja myi sitä edelleen asiakkaille eri puolilla Lontoota. Tämä ensimmäinen Neiti Aika oli siis itse asiassa leskirouva. Tytär Ruth toimi samassa virassa vuodesta 1892 aina vuoteen 1939, vaikka siinä vaiheessa oli jo monia muitakin tapoja tarkistaa kellonsa. Suomessa radion aikamerkki on sointu vuodesta 1926, Neiti Ajalle on voinut soittaa vuodesta 1936. Nykyisin ajanmittaus ei perustu taivaankappaleiden liikkeisiin, vaan atomien värähtelyyn. Suomen virallisen ajan saa MIKESistä, Mittatekniikan keskukselta.

– SM

Lähteet: www.amazon.com; www.ianvisits.co.uk; www.kellomuseo.fi

Ajan lähteillä -näyttely 6.5.2009 – 4.4.2010

Suomen Kellomuseo, WeeGee,
Ahertajantie 5, Espoo

ARMOISAA AIKAA

Sipuli kasassa Kainuun hiihtoseuran kasvatti (nyk. jyvaskyläläinen) **Matti Heikkinen** sai 12.12.2009 Sveitsin Davosissa pukeutua keltaiseen liiviin. Se johtui siitä, että hän oli pitänyt sipulin kasassa. Miten sipuli liittyi 15 km:n vapaan hiihtotavan osakilpailun voittoon ja nousuun maailmancupin johtoon (josta hyvästä keltainen liivi)? Siinä lienee ”Susi-Kallella” kyntensä pelissä.

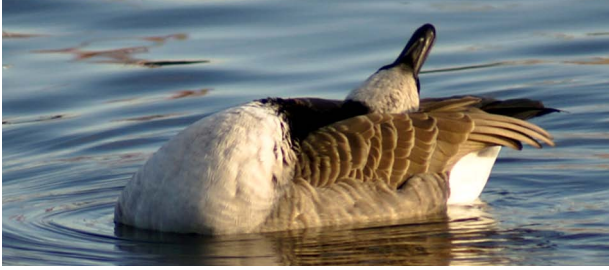
Rukalla 26-29.11.2009 Matin sijoitus oli ollut 71. Hiihtolegenda Kalevi Oikarainen oli tuolloin antanut hänelle neuvon: ”Pidä, poika, pää kylmänä.” Tuolla neuvolla, Matti arveli, pääsisi pitkälle niin tappion kuin menestyksenkin hetkellä. Davosissa hän sovelsi neuvoa käytäntöön ja toisti itselleen hiihdon aikana: ”Pidä sipuli kasassa...” Sipuli kasassa – pää kylmänä.

Harkiten, hätiköimättä, resurssit ja olosuhteet optimaalisesti hyödyntäen, omasta tahdosta, parhaansa tehden, omaan tavoitteeseen pyrkien.

Matilta voimme oppia muutakin. Rukan fiaskon jälkeen hän päätti: ”Jatkossa on vain yksi suunta: ylöspäin. Piste.” Ja vielä Davosin kilpailusta: ”Kun loppusuora alkoi, ajattelin, että tästä pitää muistaa nauttia.”

– SM

Lähteet: www.mattiheikkinen.fi, *Helsingin Sanomat*, *Kainuun sanomat*, *Iltasanomat* (nettiversiot) 12.12.2009

KUVA: S. MAKIVIERIKKO

Kaipaatko irrottautumista suoristus-paineista? Sapatti on juuri sinua varten!

Maailmanperinnön ryöstö

18.12.2009 Auschwitzin keskitysleirin portin yläpuolella ollut iskulause ”Arbeit mach frei” (Työ vapauttaa) varastettiin. Tekstillä on ollut erityinen symboliarvo juutalaisten joukkotuhon muistomerkkinä. Unescon maailmanperintöluetteloon se on kuulunut vuodesta 1979 lähtien. Varkautta luonnehditaan törkeäksi, jopa hyökkäykseksi itse holo-kaustin muistoa vastaan.

Lorenz Diefenbachin vuonna 1873 julkaisemassa romaanissa *Arbeit mach frei* säännöllinen työ palauttaa pelurin ja petturin oikealle tielle. Natsien kekitysleireillä työ ei ollut tie vapauteen, joten iskulausetta käytettiin ilmeisen kyynisessä, provokatiivisessa ja halventavassa mielessä.

Eräs toinenkin maailmanperintö, ”Lepo vapauttaa”, on varastettu. Sapatti, Jumalan luovan ja elämää ylläpitävän työn muistomerkki, on korvattu ihmiskulttuureista vaikut-

teita saaneilla jäljitelmillä. Näin ”Lepo vapauttaa”-tunnuksen symboliarvo myös lahjaksi saatavasta sovituksesta Kristuksen täytetyssä työssä pimitetty valtaosalta ihmiskuntaa.

Sapatti, kuten pelastus, on aina kuulunut kaikille ihmisille kansallisuuteen, rotuun, sukupuoleen, ikään tai muuhun inhimilliseen tekijään katsomatta. Mutta siinä missä joukkotuhon symbolin jäljittäminen nousi Puolan poliisin tärkeysjärjestyksessä ensisijaiseksi asiaksi, sapattivarkaita ei tunnu kukaan vaativan edesvastuuseen.

Nähtäväksi jää, korvaako kopio lopullisesti alkuperäisen ”Arbeit macht frei”-kyltin, sillä kun kadonnut löydettiin 21.12.2009, se oli sahatu kolmeen osaan, kukin sana erikseen.

Sapattivarkauteenkin liittyy sahaamista. Jumalan sanaa on pätkitty ja yhdistelty niin, että alkuperäinen asiayhteys, si-

sältö ja tarkoitus on sekä teoriassa (sapatin teologiassa) että käytännössä (sen viettämisessä) vääristynyt. Yksi tällainen vääristymä on väite, että sapatti olisi annettu vain juutalaisille ja heillekin lähinnä rangaistukseksi!

Miten kristikunnassa on päädytty hylkäämään sapatti? Sitä valottaa Samuel Bacchiocci väitöskirjassaan *From Sabbath to Sunday. A Historical Investigation of the Rise of Sunday Observance in Early Christianity*. Suomeksi tutkielma on julkaistu jonkin verran lyhennettynä nimellä *Sapatti ja sunnuntai. Historiallinen tutkimus sunnuntain vieton synnystä ja sapatin syrjäytymisestä kristillisessä kirkossa* (Kirjatoimi 1984).

Ensisijaisena lähteenä suosittelemme kuitenkin Raamattua kaikessa yksinkertaisuudessaan, ja – omaa kokemusta.

Sapatin lakisäätöiselle vapautukselle kaikista suoritus-paineista keran viikossa voisi olla kansanterveydellinenkin tilaus. Mietityttää, ovatko sapatin kopiot tulleet jäädäkseen, vai vieläkö alkuperäinen palautetaan paikalleen. – SM

Lähteet (nettiversiot):

18.12.2009 *Iltasanomat, Svenska Dagbladet, Die Zeit*;
21.12.2009 *Svenska Dagbladet, Die Welt, Die Zeit*

Viimeinen saarna

On kuin milloin tahansa voisit avata silmäsi. Suu on raollaan kuin olisit juuri sanomaisillasi jotakin. Kuka tahansa, joka näkisi sinua nyt, sanoisi: Hän ei ole kuollut, vaan nukkuu. Mutta et vastaa, vaikka puhuttelen sinua nimeltä. Muutama päivä sitten olit sanonut, että olet utelias näkemään, mitä siellä ”toisella puolella” on. Nyt olet sillä puolella, jonne ei ulotu mikään ärsyke. Sen käsittelemättömyys sävähdyttää. On kuin jokin suuri ja pyhä koskettaisi tajuntaa. Kuolema konkretisoituu ilmiöksi ”sinne eivät ulotu”.

Sairasvuoteella viittasit usein kädelläsi ylöspäin sanoen: ”Tuo tuolla päätää.” Siihen päätökseen luotit ”sataprosenttisesti”. Luulin, että se oli voimakkain todistus, minkä ihminen voi antaa. Mutta sitäkin vaikuttavampi on tämä sanaton saarnasi nyt. Se kiteytyy yhteen ainoaan tärkeään: **Tästä eteenpäin merkitystä on vain sillä, mitä Jumalalla on oikeus tehdä sinulle.**

Säilyykö muistosi vai ei, ei merkitse sinulle enää mitään. Työsi on tehty, väivännäkösi tulokset jäävät toisten hallintaan, etkä voi puuttua mihinkään – edes itseäsi koskeviin asioihin.

Mutta ”sinne eivät ulotu” tarkoittaa myös sitä, että olet täysin kipujen, kiusausten, epäilyjen, pel-

KUVA: S. MAKIVIERIKKO

Sami Lehtiniemi (1958 – 2009) siunattiin 4.12.2009 Tukholman ruotsalaisessa adventtikirkossa omaisten, ystävien, Karolinska sjukhusetin työtoverien ja seurakuntalaisten saattamana. Kukkien sijasta muistettiin omaisten pyynnöstä Samin sydämenasiaa, Hjälpaktion-keräystä.

kojen, huolten, murheiden, kiitosten ja moitteiden tavoittamattomissa. Ei mikään lankeemus, ei mikään voima eikä valta koko maailmankaikkeudessa voi riistää sinulta sen todellisuutta, mitä silmä ei ole nähnyt, ei korva kuullut, mikä ei ole ajatukseen astunut.

Tähän päätät saarnasi yhdelle kuulijalle sairaalan ruumishuoneen kappelissa. Puut ulkona ovat vielä kahden vaiheilla, jatkaako kesää vai taipuako talveen. Irronneet lehdet kieppuvat kumman huolettomasti tuulessa. Ne eivät pohdi, onko 51 v 4 kk 6 pv keskeneräinen elämä vai ei. Matkasi tuntuu katkenneen kesken. Mutta olisiko suhtauumisesi siihen voinut tulla valmiimmaksi? – SM

LUKIJAJPOSTIA

Kiitän

erinomaisesti toimitetusta YLÄSALISTA, jonka posti uskollisesti kiidättää yli meren luettavakseni! Tukholman suomalainen seurakunta saa olla siunattu lehdestään. Sinikka Mäktivierikko antoi jo Kirjatoimessa selvän näytön toimittajalahjoistaan. Nyt on Aram mukana toimitustyössä. Toivotan Jumalan siunaamaa, menestyksellistä jatkoa!

Tässä samalla saanen esittää sydämelisen kiitoksen syntymäpäiväonnitteiluista, jotka sain Tukholman suomalaiselta seurakunnalta! Muistan teitä kaikkia lämmöllä ja rakkaudella. On suurenmoista, että usko ja toivo elää siellä lahden toisella puolella, ja että Jumalan rakkaus sinitöi kaiken. Meillä on sama kirkas tavoite: olla lopulta yhdessä iloitsemassa Uudessa Jerusalemissa Jeesuksen luona. Jatketaan Jumalan armon varassa toiviomatkaa! Päämäärä lähenee koko ajan. Pian se on todellisuutta.

Uskonveljenne
Kristuksessa
Sulo Halminen

Mikä Siun on? Avoin koodi

– Mikä Siun on?

– Miunko?

– Ei, vaan S-I-U-N!

Siun on **Statens inspektion för försvarsunder-rättelseverksamheten**, valtion elin, joka valvoo maanpuolustuksen tiedustelutoimintaa. **Försvarets Radioanstalt** (FRA) saa näet 1.12.2009 lähtien vakoilla myös kaapeliteitse Ruotsin kautta kulkevaa tietoliikennettä aiemman radiosignaalityedustelun lisäksi. Siun huolehtii siitä, että kaikki tapahtuu laillisesti ja oikein.

– **Mitä Siun konkreettisesti tekee?**

– Kun oikeus päättää, ketä FRA saa salakuunnella, Siun käytännössä säätää FRA:n pääsyn kyseiseen tietoliikenteeseen. Puhe- lut, sähköposti, tekstiviestit ym. ohjautuvat siis ensin Siun keskukseseen, josta ne lähetetään FRA:lle koodattua laajakaistaa pitkin. FRA seuloa informaation ja tallentaa sen eri tiedostoihinsa.

Mistä tietää, onko joutunut salakuuntelun kohteeksi?

– Siun tietää ja myös kertoo sen kysyttäessä. – SM

Lähteet internetissä: *Aftonbladet* 18.8.2008; *Svenska Dagbladet* 13-14.10.2009, 12.12.2009; *Tietokone* 14.12.2009; *Iltalehti* 15.12.2009; Puhelinyhtiö Elis-an *Asiakastiedote* 30.11.2009; Painetut: *Ny teknik*, 9.12.2009

14.10.2009 FRA-lakiin hyväksyttiin lopulliset muutokset äänin 158 puolesta, 153 vastaan. 1.12.2009 voimaan astuva versio antaa Ruotsille oikeuden vakoilla myös sitä osaa (noin 90 %) Suomen länteen suuntautuvasta puhe- ja dataliikenteestä, joka välittyy Ruotsin kautta. Suomen Viestintävirasto tutkii keinoja urkinan välttämiseksi. Tehokas salaushjelma voi hidastaa tiedon purkamista, mutta ei varmuudella estää sitä.

”Kun aika oli täytetty, Jumala lähetti poikansa.” Siihen asti se oli ollut salaisuus, johon enkeleidenkin kerrotaan mieliseen päästä edes katsahtamaan (1 Piet. 1:12), mutta he eivät pystyneet Jumalan salaushjelmaa murtamaan. Koodi uskottiin ensimmäiseksi ihmisille. Seurakunnan kautta sen tulisi nyt olla avoin koko maailmalle. Onko se? Osaammeko sanoa: ”Tule!” (Ilm. 22:17)?

– SM

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

Näiden hakkereiden salakuuntelu on tietoliikenteelle vaaratonta. Mutta internetin käyttäjiä kehoitetaan harkitsemaan, mitä jälkiä verkkoon jättää. Arkaluontoinen informaatio suositellaan salaamaan (ks. esim. www.ficora.fi/viestinsuojaus).

Kenelle nettielämäsi kuuluu?

Suuri osa nykyihmisten asioinnista ja sosiaalisesta elämästä tapahtuu verkossa. Tämä on usein pulma omaisille, kun käyttäjästä aika jättää. Äskettäin perustettu ruotsalaisyritys, **MyWebwill**, tarjoaa palvelua, jossa asiakas voi etukäteen sopia, miten hänen aineistonsa suhteen tulee menetellä kuolemantapauksen sattuessa – mitä poistaa, mitä jättää verkkoon, miten ja kenelle siirtää käyttäjätunnukset, salasانات, mitä tilejä lopettaa, keille mitään tietoa jne. Toisaalta jotkut suunnittelevat tietoisesti jatkaa nettielämää kuoltuaankin ja laativat sitä varten erityistä aineistoa eläessään. – SM (Lähde: *Ruotsinsuomalainen* 17.12.2009)

Kevätkauden 2010 vierailijoita:

9/1 *Tuula Löwendal*
23/1 *Bobby Sjölander*
6/2 *Paul Sundqvist*
20/2 *Seppo Vehkavuori*
8/5 *Kerttuli Gianzaklidis*

Tilaisuudet alkavat klo 10.00, ellei toisin mainita.

Paikka: Tukholman suomalainen adventtikirkko
Olof Palmes gata, 3 kerros.

Maalis-huhtikuu vielä avoin. Seuraa ilmoituksia
Ruotsinsuomalaisessa tai nettisivulla

<http://www.ylasali.se>

tai soita srk:n sihteerille, puh. **08-500 81 907**.

KUVA: S. MAKIVIERIKKO

HJÄLPAKTION PlusGiro 900721-2 Bankgiro 900-7212

Tiedonantoihin numero
35, jos haluat lahjasi
suomalaisen seurakun-
nan keräystulokseen.

Lippaita, listoja, myyjäisiä ym. tempauksia ADRA/
Hjälpaktionin hyväksi on seurakunnassamme järjes-
tetty *Helena Tanttarin* johdolla. Myös sinivalkoinen
kukka-akvarelli osallistui kampanjaan arpajaisvoittona.
Onni suosi pastori *Willy Aronsenia*. Kiitos kaikille
työtä tavalla tai toisella tukeneille! Ks. myös s. 9!

Lahja YLÄSALI-lehdelle: Stockholms finska Adventistförsamling **Plusgiro 19 46 61 - 5**

Oletko kiinnostunut lukemaan ääneen hengellistä kirjallisuutta kasettien valmistusta varten? Äänitteiden kesto 20-120 minuuttia. Ota yhteys *Ossi Frondeliukseen*, puh. **0123-516 63**.

Ehtymätön aihe

Mitä omakohtainen suhde Va-
pahtajaan merkitsee käytän-
nössä yksilö- ja yhteisötasolla?
Aihetta valottaa pastori
Heikki Luukon kirja
HÄNEEN TE USKOTTE.
Tilaukset/tiedustelut:
Helena Tanttari,
puh. **08-768 46 87**

OSOITE:

Tukholman Suomalainen
Adventtiseurakunta
Olof Palmes gata 25, 3 tr
111 22 Stockholm

SRK:N VANHIN
Eeva-Liisa Vihermä
puh. **0176-124 05**

SIHTEERI

Tuulikki Hagström
puh. **08-500 81 907**

OLETKO VALINNUT OIKEIN? -kirjaa suoraan tekijältä:
Vieno Piironen, puh. **0171-534 04** tai **070-445 2880**

Jos et päässyt
itse kuulemaan:

CD-tallenteita

5.12.2009
Armo Kuoppakangas
21.11.2009
Simo Perho
10.10.2009
Sakari Vehkavuori
26.9.2009 Saarna
Willy Aronsen
(på svenska!)
22.8.2009 Sysjjuhlat
Pekka Tähti

Tilaukset ja tiedustelut:
Helena Tanttari
puh. **08-768 46 87**

Hintaesimerkkejä:

Kunkin sarjan ensimmäinen
CD 30 kr/kpl, sitä seuraavat
20 kr/kpl + postikulut

Sydänten juhla

Joulu on tulossa, mutta kenen syntymäpäivää silloin vietämme? Sen tiedämme, että alunperin joulu oli riehakas, pakanallinen keskitalven juhla, kreikkalaisten Khronos ja roomalaisten Saturnalia. Muinaisgermaanien auringonkierron juhlan nimi oli joulu (jól). Sanana se on samaa juurta kuin juhla (jehwla). Joulujuhla on siis ”juhlajuhla”, tårta på tårta samaan tapaan kuin vaikkapa ”pyöreä ympyrä”.

Valon juhlan joulu puolustaa paikkaansa päivän ollessa lyhimmillään. Jeesuksen syntymäjuhlaaksi se sopii kehnommin, katsotaanhan Jeesuksen yleisesti syntyneen syksyllä lehtimajanjuhlan aikaan, jolloin majatalot olivat täynnä juhla-äkeä.

Joulupukki voisi hyväntahtoisen tulkinnan mukaan kuvata vaikkapa itäisen maan viisaita, jotka toivat lahjojaan Jeesus-lapselle. Siitä mitä tietäjät tiesivät, meillä ei ole paljonkaan tietoa. Antamisen iloa voimme toki heiltä oppia. Pakanalliseen jouluun kuului pikemminkin saamisen vaatimus. Taloissa kierteli väkeä, joilla oli yllään nurinpäin käännetyt turkit. He eivät tuoneet mukanaan lahjoja, vaan odottivat, että heitä itseään kestettiin.

Aikamme joulu on kaupallistunut, mutta kaikessa tohinassa ei tarvitse olla mukana. Tuntuu hyvältä siirtyä sivuun melskeen ja välkkeen keskeltä etsimään Sydänten Juhlan koskettavaa sanomaa. Lähetämme viestejä rakkaillemme, aterioimme yhdessä. Meillä on lupa julistaa joulurauha omaan sydämeemme ja hiljentyä Sanan ääreen.

Vaikka emme juhlisikaan Jeesusta keskitalven juhlan syntymäpäiväsankarina, hän on silti meille ainoa Maailman Valo, Jumalan Poika ja Vapahtaja. Hän, ikuisen onnen lähde, on paras lahjamme Sydänten Juhlassa.

– Ari Laitinen

KUVA: S. MÄKIVIERIKKO